

vode počitka

letnik 37, številka 10-11-12/2021

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

PROVOKATIVNO	4	Kaj bi nam za letošnji božič slavnostno povedal Bog?
PROSEČE	10	Molitev v času pandemije
IZVORNO	12	Zakaj se je zgodil božič?
HREPENEČE	14	Hrepenenje
BISERNO	16	Pravi biseri

- PODARJENO** 18 Poglejte, kakšno ljubezen
nam je podaril Oče
- VELIČASTNO** 24 Bog, ti si velik
- NEIZPROSNO** 26 Pojdite od teh jaslic,
dvoličneži
- SČASOMA** 28 Iz majhnega nastane
veliko
- KULTURNO** 30 Literarni večer: »V tvoji
luči vidimo luč« (Psalm
36,10)
- POMIRJUJOČE** 36 Mir
- MODRO** 38 Kaj najbolj potrebujemo?

mag. Peter Golob, urednik
Kaj bi nam za
letošnji božič
slavnostno
povedal Bog?

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Lahko bi nam povedal, kakšen je recept za zdravo, uspešno, srečno in bogato življenje. Lahko bi nam povedal, kako čimprej priti do rešitve zdravstvene krize. Lahko bi nam povedal, na kakšen način se je najbolje soočiti z boleznijo. Lahko bi nam povedal, kako naj rešimo svoje probleme. Lahko bi nam povedal, kako naj premagamo svojo jezo. Lahko bi nam povedal za skrivnost dolgega in brezskrbnega življenja. Lahko bi nam povedal, kako je ponosen na nas. Lahko bi nam povedal, kako zelo je počaščen,

ker praznujemo božič in se spominjamo rojstva Jezusa Kristusa.

Lahko bi nam povedal, kako naj se otresemo občutkov žalosti. Lahko bi nam povedal kaj lepega, kar bi nas spravilo v dobro voljo. Lahko bi nam povedal, kako zelo si zaslužimo oddih, da si odpočijemo od vsega. Lahko bi nam povedal, da občuduje naš napor in vztrajnost. Lahko bi nam povedal, da smo res nekaj posebnega. Lahko bi nam povedal, da nam je hvaležen za našo dobrotljivost, ki jo izkazujemo drug drugemu. Lahko bi nam povedal, da nas bo bogato nagradil zaradi našega predanega odnosa do dela. Lahko bi nam povedal, da je presenečen nad našimi uspehi in dosežki. Lahko bi nam povedal, da občuduje naš pogum in jekleno voljo.

Lahko bi nam povedal, da nam ničesar ne očita. Lahko bi nam povedal, da nam ni nič zameril, čeprav smo storili kaj slabega. Lahko bi nam povedal, kako naj se vnaprej pravilneje odločamo. Lahko bi nam povedal, kako naj se izogibamo težavam in skušnjavam. Lahko bi nam povedal, kako se lahko osvobodimo slabih navad. Lahko bi nam pove-

dal, kako naj kljubujemo težkim okoliščinam. Lahko bi nam povedal, da se kljub vsemu še zelo dobro držimo. Lahko bi nam povedal, kaj je prav in kaj ni prav. Lahko bi nam povedal, kaj je dobro in kaj ni tako dobro. Lahko bi nam povedal, kaj je resnica.

Lahko pa, da nam Bog ne bi imel povedati kaj lepega. Kaj lahko bi se namreč Bog spomnil vsega hudega, ki smo ga ljudje storili v preteklem letu. Kaj lahko bi Bog pomislil na vse zlo in krivice, ki smo jih ljudje storili v zadnjem letu. Kaj lahko bi Boga prešinila bolečina vseh lačnih, nagih, prezeblih, bolnih, prezrtih, odrinjenih, pozabljenih ljudi. Težko verjetno, da bi nam potem Bog namenil pohvalne besede. Če bi se pogled Boga ustavil na vojnah in če bi Bog dojel, koliko sovraštva in škodoželjnosti je med ljudmi, bi bilo morda za nas ljudi celo bolje, da nas Bog za letošnji božič ne bi nagovoril. Kaj lahko, da bi Boga to očitno zlo, ki je med ljudmi, toliko šokiralo, da bi ga prevzelo razočaranje in obup. Kaj lahko, da bi Bog obmolknil in se za vedno poslovil od nas. Kaj lahko pa bi se zgodilo, da bi Boga popadel bes zaradi vseh krivic, laži in izkoriščanja med

ljudmi. Kaj lahko bi nas Bog oštel in nam zagrozil s sankcijami. Kaj lahko bi nam navil ušesa in nam dal črno piko. Kaj lahko bi Bog izgubil živce.

Ob vsej tej grozi bi bilo idealno, če bi nam Bog dal nekaj splošnih nasvetov, kako naj se popboljšamo. Ob vsej bedi trpečih ljudi bi morali biti super zadovoljni, če bi nam Bog zgolj ravnodušno navrgel nekaj splošnih misli o tem, kako verjame, da se bomo spremenili, in kako je prepričan, da zmoremo več. Bog bi nas lahko uglašeno in dostojno bodril, naj s pogumom zremo v svetlo prihodnost, ki je v naših rokah. Lahko bi nam povedal, da z upanjem gleda na svet in da se zaveda velike odgovornosti, ki jo imamo ljudje, ko moramo upravljati z naravo in družbo.

Kdo ve, kaj bi nam Bog povedal za letošnji božič? Tudi če nam Bog ne bi mogel ničesar povedati, mu ne bi smeli zameriti; še vedno bolje, da obnemi, kakor pa da nas okara ali – Bog ne daj – izpostavi in kaznuje. Glede na to, v kakšen kaos smo ljudje pripeljali svet in naravo, bi bilo bolje, da ne bi Bog za letošnji božič imel svojega govora. Škoda, da bi se

Bog po nepotrebem vznemirjal in obremenjeval s tem, kaj naj nam pove. Tudi če bi nas samo na hitro obiskal, bi bilo to čisto dovolj. Stisnili bi si roke in se po protokolu obdarovali, si izmenjali nekaj vljudnostnih fraz in morda skupaj opravili še kakšno formalno opravilo (večerja, fotografiranje, kakšna anekdota) in nato lepo vsak na svoj konec: Bog bi šel nazaj, od koder je prišel, mi pa nazaj na svoje ustaljene tirnice. To bi bilo tudi najbolj enakopravno, da ne bi slučajno imel Bog za božič kakšnega posebnega mesta, saj bi se lahko mi počutili manj pomembne in bi bile s tem ogrožene človekove pravice in svoboščine in demokracija. Če bi že imel Bog svoj govor za letošnji božič, bi morali imeti govor tudi ljudje, kajti to je pravično in se spodobi, da vsak nekaj pove: Bog ljudem in ljudje Bogu. Pa tudi, če ne bi bili v demokraciji, je lepo, če poslušamo eden drugega: Bog ljudi in ljudje Boga.

Kaj pa bi ljudje za letošnji božič povedali Bogu? Seveda bi mu lahko poročali o napredku in miru, o velikih znanstvenih in tehnoloških dosežkih, o novih projektih, o mednarodnem sodelovanju, o blaginji in blago-

stanju, o vrhuncih ustvarjanja, filozofije in umetnosti, o novih svetovnih in življenjskih nazorih. Lahko bi se mu pohvalili še z marsičem, predvsem s tem, da smo svet lepo uredili in da vse lepo deluje in tudi, če se zdi kaj narobe, s skupnimi močmi vse zadeve hitro rešimo in na ta način svet celo neprenehoma izboljšujemo.

Če bi ljudje lahko Bogu nekaj povedali, bi vsekakor to priložnost lahko izkoristili za premislek o funkciji Boga. Tako kot vsaka avtoriteta in funkcija, bi tudi Boga lahko volili. Bog bi nas moral prepričati in kaj lepega obljubiti, da bi zanj glasovali. Vsi se moramo namreč truditi za svoje položaje in jih zaslužiti s trdim delom in vidnimi zaslugami. Tudi Bog ne bi smel biti izvzet iz tega utečenega sistema. Če bi ljudje lahko nekaj povedali Bogu, bi mu vsekakor lahko predlagali razmislek o njegovi vlogi in odnosu do ljudi. Nenazadnje bi skladno s kritičnim razmišljanjem, ki je značilno za znanost in napredno družbo, morali tudi Boga vprašati o njegovi identiteti in si skupaj z njim zastaviti naslednja vprašanja: »Zakaj se Bog imenuje Bog? Ali je Bog res Bog? Kaj Boga dela za Boga? Kakšna je

njegova vloga in namen? Kako Bog deluje kot Bog? Kateri so vzvodi in posledice njegovega delovanja? Kakšne cilje zasleduje? Kaj daje Bogu pravico do položaja Boga? Ali Bog lahko nagovori ljudi? S katerimi argumenti in dokazi Bog utemeljuje svojo pozicijo? Kdo ali kaj je pravzaprav Bog?»

Skratka, odgovor na prvotno vprašanje, kaj bi nam za letošnji božič slavnostno povedal Bog, je torej – NIČ. Zakaj? Ker ga ne bi poslušali, ker nam nima kaj govoriti, ker nam nima kaj povedati. Ker ni lepo, da samo eden govori, drugi pa poslušamo. Ker Boga kot takšnega ne priznavamo. Ker ni potrebno, da bi nam govoril. Ker nima nič kaj takšnega za povedati. Ker nimamo časa poslušati Boga. Ker imamo natrpan urnik. Ker imamo preveč bolj pomembnih stvari za postoriti. Ker je vse skupaj preveč patetično, da bi nam Bog govoril za božič. Ker bi in mi in Bog izpadli smešni in zaostali. Ker ni normalno, da Bog govori, ljudje pa da poslušamo. Ker Bog sploh nima pravice govoriti v vlogi Boga, ampak zgolj lahko sodeluje v enakopravni razpravi z nami. Kvečjemu bi se lahko Bog na naše povabilo vključil v kakšno diskusijo o perečih

vprašanjih, glede katerih bi lahko podal kakšno mnenje ali stališče, ki bi ga uporabili za oblikovanje skupnih rešitev. Seveda pa božič ni čas za takšne resne pogovore, tako da bi Boga raje povabili, da se oglasi kdaj drugič. Saj bomo kmalu imeli kakšno konferenco o svetovnih izzivih, pa se bo takrat lahko prijavil za besedo. Pač, če hočemo ustvariti svetovni red, se moramo držati tudi dnevnega reda, kar velja za vse. Priložnosti za izmenjavo idej in pobud je pa vedno dovolj v dvostranskih pogovorih. Odnosi z Bogom so tako in tako bolj zasebne narave, tako da je bolje, da se ne bi Boga preveč vključevalo v javne razprave in dogodke. Hitro se namreč o Bogu lahko reče kaj takšnega, kar bi koga prizadelo. Pa tudi Bogu samemu lahko uide kakšna misel, ki bi povzročila nelagodje in nasprotovanje. Vsekakor je najbolje, da Bog sploh nič ne reče. Zaradi njegovih izjav bi se lahko med nami pojavil kakšen konflikt, spor ali vojna. V bistvu nikakor ne smemo dovoliti, da bi Bog spregovoril. To bi bilo pogubno za naš notranji in za svetovni mir. Niti za božič. Lahko je Bog naš častni gost, ampak spregovoriti pa nikakor ne more in ne

sme. Ne bomo ga zavrnil, ker smo tolerantni, ampak govoriti mu pa tudi ne moremo pustiti. Vsekakor bi bilo vsem najlažje in za vse najboljše, da bi Bog za praznike zbolel in odpovedal obisk. Pač, dovolj je bilo že vroče in prelite krvi zaradi njega. Ne moremo ga sprejeti, kaj šele poslušati.

Odgovor na prvotno vprašanje, kaj bi nam za letošnji božič povedal Bog, se skriva tudi v Svetem pismu. Odgovor se glasi: Bog nam najverjetneje ne bi povedal nič. Nekoč, ko je Jezus Kristus hotel začeti svoj govor ljudem, se je ugriznil v jezik. »Mnogo imam o vas govoriti in soditi (Jn 8,26)« je dejal, toda tukaj se je ustavil in se od ljudi, ki so od Jezusa terjali odgovore, preusmeril k »nevidnim« posameznikom: k ubogim, jetnikom, slepim, zatiranim (Lk 4,18). Tudi ko je bil mučen, se je uklonil in ni odprl svojih ust, kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol, in kakor ovca, ki umolkne pred tistimi, ki jo strižejo, in ne odpre svojih ust (Iz 53,7; Apd 8,32). Božji Sin ni dal glasu pred tistimi, ki so ga obsojali in presojali, temveč je molčal in jim ni nič odgovoril (Mt 27,12; Mr 14,61; Lk 23,9). Celu najvišji cerkveni in posvetni voditelji so

se čudili njegovi molčečnosti (Mt 26,62; Mr 15,5; Mt 27,14). Rotili so ga, naj jim spregovori (Mt 26,63). Celu, ko je bilo od njegovih odgovorov odvisno njegovo življenje, je bil neverjetno redkobeseden (Jn 19,9).

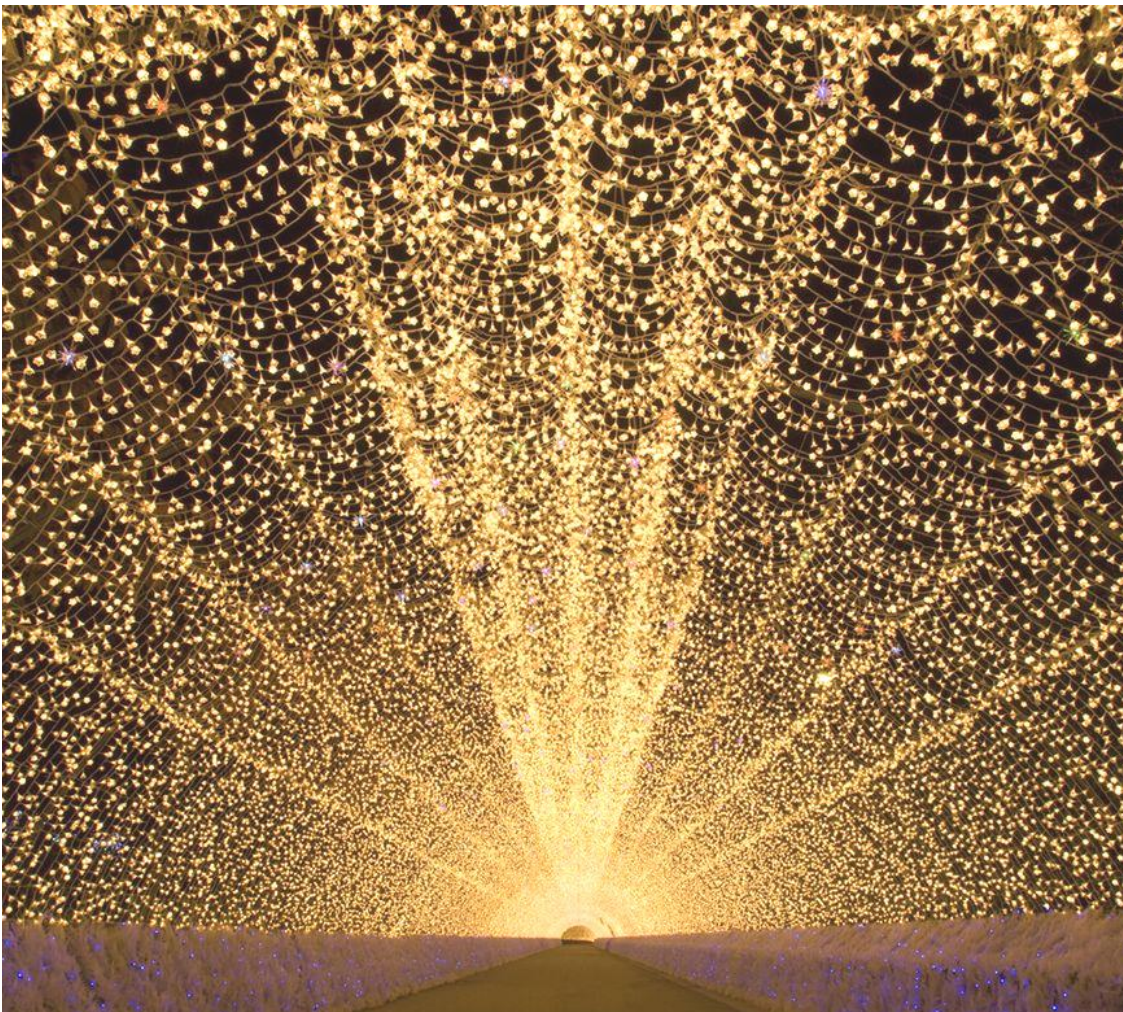
Ob neki priliki je Jezus pojasnil, zakaj na trenutke deluje tako molčeče in rezervirano. Svoje vedenje je obrazložil z naslednjimi besedami: »... Oče, ki me je poslal, mi je zapovedal, kaj naj rečem in kaj naj govorim... Kar torej jaz govorim, govorim tako, kakor mi je povedal Oče (Jn 12,49).« Oče pa Sina na svet ni poslal govoriti »kar nekaj tja v tri dni«, temveč oznaniti evangelij, to je veselo vest o odrešenju po veri v Jezusa Kristusa. Jezus, Božji Sin, je bil torej duhovnik, ki je svoje poslanstvo oznanjevanja opravljal v verskih ustanovah in med ljudmi. Kljub svoji popularnosti pa – sodeč po zgodovinskih zapisih – ni nikoli izvajal nobenih političnih, motivacijskih, sodnih ali slavnostnih govorov. Bog Oče je svojega Sina poslal ljudem z golj, da bi nam oznanil Božje kraljestvo oziroma večno življenje. Zato so bili Jezusovi govori na zemlji osredotočeni in podvrženi z golj temu cilju. V primerih, ko je javnost od Jezusa pri-

čakovala kaj drugega, je Jezus obmolknil ali se celo umaknil.

Za letošnji božič nam torej Bog ne bi slavnostno povedal ničesar. Niti od njega ne bi dobili nobenega političnega ali svetovalnega govora, nobenega diplomatskega ali družbeno kritičnega sporočila, nobenega obsojajočega niti navdihujočega

nastopa, nobenega spodbudnega ali realnega nagovora, niti nobenega delavskega ali cehovskega govora za izbrano elito ali klientelo.

Krščanski Bog bi nam na letošnji božič lahko spregovoril le na en način: če bi mu prisluhnili kot posamezniki, potrebni Božje pomoči.

Molitev v času pandemije

Bog Oče, hvala ti, da si z nami v teh kaotičnih in negotovih časih. Hvala ti za mir sredi tesnobe, za pogum sredi obupa, za upanje sredi stiske, za veselje sredi žalosti. Naj se v nas prebudi vnema, da bomo molili za druge in jih ljubili. Prosimo za zdravstvene delavce po svetu in za vse, ki so izgubili svoje ljubljene zaradi covid. Prosimo za vse, ki trpijo zaradi zdajšnje okužbe, begunstva, vojne, revščine, lakote in žeje. Prosimo, da bo svet razbil svoje idole in izkazal potrebo po tebi. Prosimo, da bomo po tej pandemiji gradili pravičnejši, bolj solidaren in bolj človeški svet, ki ga ne ustvarjajo samodržci, ampak iskreni, pošteni, svobodomiselni in bogaboječi vladarji. Usmiljeni Bog Oče, razveseljuje nas, da se Evangelij odrešenja oznanja povsod in na vse možne načine, saj je rešitev samo v tebi.

**Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu.
Amen.**

dr. Daniel Brkič **Zakaj se je** **zgodil božič?**

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

Dragi prijatelji, svet, v katerem živimo, je poln kriz, negotovosti in tesnobe, zato vsi potrebujemo božič. Letošnje leto je bilo zagotovo težko, nenavadno in nepredvidljivo. Toda Božji odgovor na naše strahove, dvome, bolečine in krike je jasen – Jezus Kristus. On je Božji dar vsemu človeštvu. Bog ni zapustil svojega stvarstva. Prišel je k nam in postal celo eden izmed nas. Bog ni vstopil v naš svet opoldan, ampak v temi, da nam pokaže pot do luči. Mesijanski prerok Izaija je zapisal: »Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč.« (Iz 9,1) Božič nas opogumlja, da tudi takrat,

ko je okoli nas tema, zaupamo Kristusu, ki je Luč sveta. Luč Božje ljubezni je močnejša od vsake teme. Božič nam sporoča, da tudi v mračnem času obstaja svetloba, a le če smo dovolj pogumni, da jo vidimo in luč tudi postanemo. Svetle zvezde svetijo daleč. Ne čudi, da betlehemiški pastirji o razsvetljeni temi niso mogli molčati, saj je Kristus rojen zato, da človek več ne umre. Kakšna tolažba! Kako veselo olajšanje! Vse bo v redu, vse bo dobro, pojmo od veselja in vriskajmo, kajti vse človeštvo je videlo Božje odrešenje. Božič je začetek novega človeštva. Bog je prišel na zemljo in človek je odšel v nebesa. Zato je božič več kot datum; božič je stanje srca, zato božiča ne moremo omejiti samo na en dan. Naj božično veselje preplavi ves svet, ker smo lačni dobrih novic. Kristjani, ne bojmo se biti veseli, kajti rojeni Odrešenik je edino upanje za naš ustrahovani svet.

V družbi, ki je omamljena od ideološke diktature, medijske tiranije, digitalne fevdalizacije, potrošništva z izdelki za enkratno uporabo, uživaštva, ekstravagance, videza in narcizizma, nas božični Otrok vabi k uravnoteženosti, da bi ločili bistveno

od nebistvenega. Vabi nas k treznemu premisleku, da bi spoznali, kaj je človek in koliko je vreden. Žal živimo tako, kot da človek ni nič vreden. Božič nas opozarja, da je vsak človek nedotakljivo svetišče neprecenljive in večne vrednosti. Človekovo življenje je tako vredno, da je celo Božji Sin hotel postati Sin človekov. In to v naročju mlade matere, kar uprizarja človeško vrlino – toplo srce nesebične ljubezni.

Bog, ki bi ohranjal varno razdaljo do človeka, sploh ni bog. Bog, ki bi stike s človekom omejil le na zakon in moralo, sploh ni bog. Pravzaprav ni bog ljubezni. Pravi Bog je ljubezen. Svojo ljubezen je dokazal s prihodom na Zemljo, ko se je oblekel v človeka, da bi se z nami srečal iz oči v oči. Če ne bi postal človek, ga ne bi mogli nikoli spoznati tako zaupno in osebno.

Beseda se je učlovečila, postala je meso – Oseba, da bi jo lahko ljubili, ne pa ideja. Zakaj se je Kristus rodil? Običajno pravimo, da zato, da nas odreši. Drži, a to ni popoln odgovor. Sveto pismo razodeva, da je Bog ljubezen (1 Jn 4,8). Najčistejša človeška ljubezen je le bled odsev Božje ljubezni. Ali bi lahko tako pristna ljubezen obstajala, ne da bi se učlovečila? Božja ljubezen ni pasivna, ni osredotočena nase, ampak je vedno usmerjena k drugemu; vse drugo je samoljubje, samozadostnost in egoizem. Bog se je na prvi božič učlovečil zato, da nam je dokončno izkazal ljubezen: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče ...« (1 Jn 3,1) Božič je praznik Božje ljubezni do nas, a vse je odvisno samo od nas. Angelus Silesius je že davno zapisal: »Če v jaslice bi ti srce se spremenilo, tedaj na Zemlji spet bi Božje dete se rodilo.«

Tjaša Golobič Štucin **Hrepenenje**

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Pesem »Kakor jelen želi si vode« je nastala na podlagi Psalma 42, v katerem pisec izpoveduje svoje hrepenenje po živem Bogu.

Prebrala sem, da pri tem hrepenenju v prvi vrsti ni šlo za ljubeznivo naklonjenost do Boga, ampak za težko opisljivo povezanost med Bogom in človekom, ko človek čuti, da ga stalno priteguje, kliče in vabi Bog sam, in ko človek ne more z ničemer in nikomer drugim izpolniti tega hrepenenja. Nekateri prevodi Svetega pisma to hrepenenje opišejo z besedami, da jelen rjove po vodi oziroma vpije.

S tovrstnim duhovnim klicem

po življenju se srečujemo vsi, družba v celoti in posamezniki v njej. Morda se tega ne zavedamo vedno ali pa tega ne znamo poimenovati, vendar vsak od nas v sebi nosi hrepenenja, ki so kakor klici po pravem življenju.

Vsako iskanje pravičnosti, miru, osebnega smisla, sreče, zadovoljstva in vsega, kar je takšnega, je kakor iskanje sveže vode, ki prinaša življenje. V svojem življenju vsi iščemo načine, da bi potešili ta hrepenenja. Potešimo jih lahko za določen čas, vendar dokler ne prepoznamo, da je neizpolnjeno hrepenenje v nas v resnici želja po Bogu, ne bomo zares svobodni.

Naša duša, ki je izšla iz Boga in ga v svojem izvoru pozna kot stvarnika, se ne more zadovoljiti z ničemer drugim, kot le z njim. Ne rabimo iti na Bližnji vzhod, da bi izpolnili svoje hrepenenje, ne potrebujemo posebnih predmetov, da bi nam ti prinesli mir in varnost ter življenje, ne rabimo postati boljši, da bi nas Bog opazil in morda sprejel. On nas že ljubi z večno ljubeznijo in prvi hrepeni po odnosu z nami. Sveto pismo namreč pravi, da Bog do ljubosumnosti hrepeni po duhu, ki je

v nas (Jak 4,5). On želi odnos z nami, s takšnimi, kot smo.

Zato pridimo v osebni molitvi in slavljenju pred Boga in mu pri-

znajmo, da v resnici hrepenimo po odnosu z Bogom in verujemo v Božjega Sina, ki je prišel, da bi nam pokazal pot nazaj k Bogu Očetu.

Rebeka Jovanović **Pravi biseri**

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Živimo v času moderne tehnologije, ko imamo možnost narediti stvari zelo podobne drugim stvarjem. Ponaredek se zelo težko razlikuje od originalov. Zelo priljubljen v zadnjem času je križ. Imamo jih po domovih, avtomobilih, kot nakit in tudi na stenah cerkvenih stavb. Križi, ki visijo po cerkvah, so zelo lepi. Nekdo je rekel, da ima občutek, kot da bi tekmovali med seboj, kdo ima lepši križ. Križ, na katerem je umrl naš Odrešenik Jezus Kristus, pa je bil star, hrapav, lesen in zelo težak. Na tem križu se je rodila ljubezen, iz te ljubezni pa je nastal en lep, čudovit biser. Ta biser sva ti in jaz. Vsak izmed nas je najlepši, unikatni, za Boga neprecenljivi biser.

Vendar poznamo prave in umetne bisere. Pravi biser se rodi v bolečini, v školjki bisernici, umetni pa se izdelava na umeten način. Na pogled sta si oba bisera morda zelo podobna, toda razlika je v izdelavi.

Bisere mnogi označujejo kot najlepšo stvaritev narave, saj nastanejo v školjkah bisernicah kot posledica njihovega obrambnega mehanizma. Ko v školjko med plašč in lupino zaide zrno peska, ta draži školjko. Školjka zazna zrno kot vsiljivca, parazita. Školjka se zavaruje tako, da okoli njega začne oblagati biserovino – plast za plastjo in tako nastane pravi biser. Obstajajo ponaredek, a pravi biser je le tisti, ki je nastal v bolečini. Zato lahko rečemo, da je biser zaceljena rana.

Mogoče se celo življenje soočamo z občutkom manjvrednosti. Mogoče nam ni še nikoli nihče povedal, da nas ima rad, da smo vredni. To nam danes sporoča Jezus Kristus. Ne glede na našo preteklost, vizualno podobo, status, izobrazbo... Pri Bogu smo neprecenljivi biseri, rojeni v bolečini in vredni več kot vsi biseri tega sveta.

Dragi prijatelji, ne bojmo se pri-

hodnosti. Če se bomo držali Jezusa, nas bo ovil in zaščitil kot školjka bisernica. Pravi biser je neprecenljive vrednosti. Ne more se primerjati s ponaredkom, čeprav sta si na zunaj zelo podobna. Biser, ki je narejen v tovarni, je izdelan brez ljubezni. Biser, ki je rojen v bolečinah, pa je pravi biser. Odrešenje pa je rojeno v trpljenju na križu,

kjer je bilo prebodeno Božje srce.

Življenje nas vsakodnevno brusi in oblikuje, da bomo unikatni, lepi, najdragocenejši biseri za Boga. Zato nikoli ne razmišljajmo, da nismo nič vredni, ampak pomislimo, da smo najlepši biseri, rojeni na križu Golgote.

dr. Daniel Brkič
Poglejte, kakšno
ljubezen nam je
podaril Oče

»Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo ...« (1 Jn 3,1)

Prvič: Sveto pismo nam pove, da je Bog dajalec, ne pa jemalec.

Zemljani, obdarjeni smo. Bog nas je obdaril. Ni nam poslal le sporočila o daru, ampak je sam postal dar. Bog je hkrati Darovalec in Dar. Srce ljubezni je darovanje. Bog se ukvarja z dajanjem. Največja napaka, ki jo imamo ljudje v odnosu do Boga, je, da mislimo, da je Bog jemalec. Bog je dajalec. Kdor tega ne razume, ima napačno podobo o Bogu in hude težave z razumevanjem Svetega pisma. Dobra in vesela novica Svetega pisma je, da je Bog dajalec, ne pa jemalec. V starem svetu so obstajali miti, zgodbe o bogovih, ki so ustvarili ljudi za svoje sužnje, ker so

takšni bogovi jemalci. Nato se je Bog razodel v pravi podobi kot dajalec, ki že na začetku pravi človeku v raju: »Vzemi in jej!« (1 Mz 2,16) Bog je dajalec, ne pa jemalec. Vsa zgodovina odrešenja govori o Božjem dajanju. Jezus je to jasno potrdil rekoč: »Bog je svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina ...« Preden je šel umret na križ, je rekel: »Vzemite, jejte, to je moje telo ...« (Mt 26,26) Bog je dajalec, ne pa jemalec. Če skušnjavo trpimo, je ne trpimo zaradi Boga, ampak zaradi lastnih želja.

Sveto pismo je jasno, ko pravi: »Vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči ...« (Jak 1,17) Ljubezen je dejanje dajanja. Obdarjamo se samo ljudje. To nas določa in dokazuje, da smo ustvarjeni po Božji podobi, kajti Bog je dajalec, ne pa jemalec. Z darom ne sprejmemo le daru, ampak tudi srce darovalca. Dar nas osvobaja dolgov in zaskrbljenosti glede poravnave. Dar je dar le toliko časa, dokler ni ustrezne menjave, povračila in oddolžitve. Dar ni pravna pogodba, ampak svobodno dejanje. Zato je krščanstvo edinstveno in presega religijo. Bog je največji darovalec, mi pa bo-

dimo najhvaležnejši prejemniki. Mi dobivamo Boga, on pa dobi-va naš greh. Bog je dajalec, ne pa jemalec, medtem ko je v religiji Bog jemalec, človek pa dajalec. Religije pravijo: »Naredi to!« V krščanstvu je Jezus izgovoril na križu: »Narejeno je! Dokončano je!« Kristjani, ne prikazujmo Boga v napačni luči. Znebiti se je treba Boga, ki smo ga sami ustvarili. Nezdrava podoba o Bogu vodi v krivoverstvo. Nezdrave osebnosti imajo nezdrave podobe o Bogu. Bog je dajalec, ne pa jemalec.

Sveto pismo je jasno, ko pravi: »Vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči ...« (Jak 1,17) Ključno v tej vrstici je, da niso dobra in popolna darila samo nekatera, ampak vsako darilo. Ko začnem o tem razmišljati, to spremeni moj odnos do Boga, da mu zaupam, tudi ko se zгоди kaj proti moji volji in pričakovanju.

Glede na to, da je Bog dajalec, ne pa jemalec, želim poudariti Jezusov nauk, ki velja za nas: »Večja sreča (večji blagor, veliko bolje) je dajati kakor prejemati.« (Apd 20,35) V tej vrstici je formula skrivnosti blagoslova. Eno je biti odrešen, drugo

pa je biti tudi blagoslovljen. Jezus je učil: »Dajajte in se vam bo dalo; dobro, potlačeno, potreseno in zvrhano mero vam bodo nasuli v naročje. S kakršno mero namreč merite, s takšno se vam bo odmerilo.« (Lk 6,38) Edino, kar lahko vzamemo s sabo v večnost, je to, kar smo podarili; bodisi materialna sredstva, čas, talente, sočutje, spoštovanje ... So reči, ki se jih ne da izmeriti v denarju, ker je cena ljubezen.

Drugič: Sveto pismo nam pove, da Bog daje obilno in nenehno.

Božja velikodušnost je razkošna in neustavljiva. »Nova je vsako jutro, velika je tvoja zvestoba.« (Žal 3,23) Bog me vsako jutro vpraša: »Ali ti je bil včeraj vseč sončni vzhod? Danes ti podarjam še enega, lepoto za tvoje oči. Podarjam ti tudi vsakdanji kruh, moč za življenje. In zrak za tvoja pljuča, za zdravo življenje. In ptičje petje, glasbo za tvoja ušesa. In prijatelje za tvoje ranjeno srce. Bog ves čas daje; vsak dan in vso večnost. Ko je Jezus začel javno delovati, so imeli ljudje napačno predstavo o Mesiji, zato je brisal religiozni prah s podobe Boga in je govoril o dobrem nebeškem

Očetu. Zakaj? Ker je Bog dajalec, ne pa jemalec, in ker daje obilno in nenehno.

Tretjič: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo ...« (1 Jn 3,1)

Najprej je želel pisec pridobiti našo pozornost, zato nas vabi k motrenju Božje ljubezni: »Poglejte ...« Kristjanom se očita, da glede vere živimo v fantazijskem svetu. Apostol Janez je zapisal, da naša vera ni slepa, ampak ima široko odprte oči, zato je stavek začel z besedico: »Poglejte ...« Običajno slišimo, da se je vse, kar vemo o Jezusu, začelo z Jezusovim rojstvom v Betlehemu, a to ni res. Vse se je začelo v Božjem srcu. Tudi Cerkev je rojena v Božjem srcu, na binkoštni dan je to postalo le vidno. Apostol Janez je želel, da Božjo ljubezen vidimo, zato je napisal: »Poglejte ...« Nad Božjo ljubeznijo je bil začuden in osupel, kajti ta ljubezen je drugačna od človeške ljubezni in je izven našega sveta. Janez je za besedo ljubezen uporabil grško besedo agape. Agape je ljubezen, ki želi dobro svojemu bližnjemu in je v korist bližnjega. Takšna ljubezen je požrtvoval-

na in ne zahteva ničesar v zameno. Ta ljubezen je dana tudi tistim, ki je niso vredni. Eden najbolj poznanih filozofskih izrekov na svetu je: »Mislim, torej sem!« To je izgovoril slavni filozof René Descartes. Kristjan lahko reče: »Bog me ljubi, torej sem Božji otrok!« Rojen sem v Božji družini. Moje ime je zapisano v družinski knjigi večnega življenja. Apostol Janez je stavek, da se imenujemo Božji otroci, zaključil samozavestno, rekoč: »In to tudi smo.« Ni napisal: »Upamo, da smo Božji otroci.« Ali pa: »Morda bomo nekoč Božji otroci.« Zapisal je: »Mi smo Božji otroci.« To je dejstvo. Imamo gotovost odrešenja.

Očetova ljubezen nas je naredila za Božje otroke. Biti otrok pomeni biti rojen. Božji otroci smo postali z rojstvom od zgoraj, iz Duha (Jn 3,3.6). Oče nam je podaril Božjo ljubezen, zato se imenujemo Božji otroci in to tudi smo. Nismo postali le njegovi prijatelji, služabniki, sodelavci, ampak njegovi otroci. Bližje smo mu kot člani njegovega kraljestva, angeli in nadangeli in vsi nebeščani. Sprejel nas je v svojo najozjeto družino. Posvojil nas je kot svoje ljubljene otroke. To je tako ne-

verjetno, da je apostol Janez napisal: »Poglejte ...« In to ni vse. Ker smo Božji otroci, smo tudi dediči (Rim 8,17). Razlagalci Svetega pisma predlagajo, da lahko omenjeni zapis apostola Janeza parafraziramo takole: »Kakšna nora ljubezen je to, saj presega navadno mero, in kakšna posebna ljubezen je to, da nas takšne, kakršni smo, imenuje za Božje otroke. Predstavljajte si, kaj bi se zgodilo, če bi nekdo vlomil v naš dom, nas okradel in pobil vso našo družino. Nato bi tega človeka posvojili in bi postal dedič vsega, kar je naše, čeprav bi vedeli, da mu ni mar za nas.«

Od kod izvira ljubezen? Sveto pismo pravi, da ljubezen prihaja od Boga, ker je Bog ljubezen (1 Jn 4,8.16). Sveto pismo se začne s stavkom: »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo.« (1 Mz 1,1) To pomeni: »V začetku je Ljubezen ustvarila nebo in zemljo.« Bog je vse ustvaril iz ljubezni, kajti ljubezen prihaja od Boga. Na prvi božič se je Božja ljubezen učlovečila: »Božja ljubezen do nas pa se je razodela v tem, da je Bog poslal v svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem.« (1 Jn 4,9) Nato je šel Jezus na križ, kajti prava ljube-

zen je darovanje: »Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v pravno daritev za naše grehe.« (1 Jn 4,10) Božične jasli in veliko-nočni križ so izraz Božje ljubezni do človeka. Nekdo je zapisal: »Igrače se bodo zlomile, biserne ogrlice bodo izgubljene, palice za golf bodo zarjavele, darilo Božje ljubezni pa je večno.«

Božja ljubezen dokazuje, da Bog ni zapustil človeštva. Iz ljubezni do nas se je učlovečil. Druga Božja oseba, Božji Sin, Beseda, je prevzela človeško naravo, razen greha. Učlovečenje Boga je učlovečenje Sina, ne Očeta, niti Svetega Duha, a je učlovečenje kljub temu delo celotne Trojice, kajti dela Trojice so neločljiva. Bog, ki je neskončno svoboden, bi lahko odločil, da se učloveči kaka druga Božja oseba, ne pa Božji Sin.

Iz Svetega pisma zvemo samo to, zakaj se je zgodilo Božje učlovečenje, zakaj se je Kristus rodil? Običajno pravimo, da se je rodil zato, da nas odreši. Drži, a to ni popoln odgovor. Popolni odgovor je Božja ljubezen. Sveto pismo razodeva, da je Bog ljubezen (1 Jn 4,8). Najčistejša človeška ljubezen je le

bled odsev Božje ljubezni. Ali bi lahko tako pristna ljubezen obstajala, ne da bi se učlovečila? Božja ljubezen ni pasivna, ni osredotočena nase, ampak je vedno usmerjena k drugemu;

vse drugo je samoljubje, samozadostnost in egoizem. Kdor sedi doma, ločen od ostalih, ne ve, kaj je ljubezen in občestvo Cerkve.

Vsak božič nam sporoča: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče ...« (1 Jn 3,1) Božič je praznik Božje ljubezni do nas, a vse je odvisno samo od nas. Pesnik Angelus

Silesius je davno zapisal: »Ah, če bi lahko naše srce postalo jasli, bi Bog spet postal Otrok na tej zemlji.«

Tjaša Golobič Štucin Bog, ti si velik

Prebrala sem zgodbo deklice iz Gambije, kjer je velika revščina in vladajo slabi higienski pogoji. Deklica je pripovedovala, da je zaradi bolezni izgubila očeta in kmalu za tem še mlajšega bratca. Tako je njena mama ostala sama s šestimi otroki, brez službe, brez denarja in hrane za preživetje. V tistem času se je nepričakovano pri njih doma pojavil gospod, ki je izvedel za njihovo stisko in jim je želel pomagati.

Ta deklica je po srečanju s tem dobrodelnikom zapisala takole: *»Težko je opisati, kako zelo smo bili hvaležni gospodu in tistim ljudem, ki še dandanes vsak mesec pošiljajo denar za hrano, medicinsko oskrbo in izobraževanje. Življenje je postalo lepše. Tudi mama je dobila moč in voljo za delo. Dosti manj joče. Zdaj kuha hrano in jo prodaja ob cesti. Včasih se celo nasmeji.«*

V nesreči neke družine je dejanje nekega neznanega človeka povzročilo spremembo, da je življenje za eno družino postalo lepše. To dekle in njena družina zagotovo ljubijo pomoč tega člo-

veka. Zanje je ta mož gotovo velik človek. Vse, kar bo družina tega dekleta lahko kdaj dala temu neznanemu človeku, je priznanje in zahvalo za njegovo dobrodušnost.

Če smo ljudje lahko dobri in dobrodelni s tistimi, ki potrebujejo pomoč, koliko bolj je dober in sočuten nebeški Bog, ki je Oče vseh. Naša zmožnost ljubiti in pomagati bližnjim, je dokaz, da je v nas »Božji zapis«, saj življenje in ljubezen izhajata iz Boga. Ljubimo, ker nas je Bog prvi vzljubil, služimo drugim, ker je Bog služil nam, in odpuščamo, ker nam je bilo odpuščeno.

Kaj torej lahko damo tako velike-mu Bogu? Imamo to, kar smo, smo pa tisto, kar je v našem srcu. Dajmo mu svoje srce. Če so se v našem srcu naselili in nako-pičili nadomestki za manjkajoči odnos z Bogom, je danes milostni čas, da obnovimo svoj odnos z njim. On je med nami po Svetem Duhu, ki ni omejen na prostor in čas, zato lahko pomaga vsakemu, ki odpre svoje srce za njegov dotik in pričakuje Božjo pomoč.

»Naj se radujejo, naj se veselijo v tebi vsi, ki te iščejo. Naj vedno govorijo: 'Velik je Gospod,' kateri ljubijo tvojo pomoč.« (Psalm 40,17)

Curzio Malaparte Pojdite od teh jaslic, dvoličneži

Čez nekaj dni bo božič in verniki se že pripravljajo za največjo hinavščino. Zakaj nima nihče izmed nas poguma reči, da svet ni bil nikoli tako malo krščanski, kot je zdaj? Zakaj si nihče ne upa priznati, da sladkobesednost politikov in velika parada evangeljskih čustev ter procesije prebrisanih pobožnjakarjev naredijo vse, samo da skrijejo strašno resnico, da niso kristjani in da je Kristus umrl v njihovih dušah? Kako lahko mirno in tiho slavijo božič, ne naredijo pa ničesar, da bi v svetu preprečili zlo, bedo, nasilje in trpljenje? Hotel bi, da bi božični kolač raje postal telo, ki trpi pod našimi noži, in da bi vino raje postalo kri, da bi se med okušanjem le-tega vsaj za trenutek zgrozili nad svetom. Hotel bi, da bi se nam med praznovanjem božiča iznenada prikazali naši otroci, kakršni bodo jutri in čez nekaj let, če se ne bomo pogumno dvignili proti zlu, ki nam preti – uboga razkosana telesa, zapuščena v rdečem blatu nekega bojišča. Ho-

tel bi, da se v božični noči v vseh cerkvah sveta dvigne nek siromašni duhovnik, vpijoč: »Zginite od teh jaslic, vi, hinavci, svetohlinci in lažnivci, vrnite se v svoje domove in jokajte nad zibkami svojih otrok. Če

svet trpi, trpi zaradi vašega greha, ker si ne upate braniti pravice in dobrote in se bojite biti resnični kristjani. Pojdite od teh jaslic, dvoličneži! Ta Otrok, rojen, da odreši svet, se zgraža nad vami!«

Ta sestavek je napisal italijanski dramatik Curzio Malaparte (1898–1957), član Komunistične partije Italije, tri leta pred smrtjo, preden se je spreobrnil v krščanstvo.

Rebeka Jovanović **Iz majhnega** **nastane veliko**

Drevo, ki ga komaj objamemo, zraste iz majhnega semena.

Seme je čudež narave. Nikoli ne veš, ali bo iz njega kaj nastalo, ali bo strohnelo. Seme gre vedno v dobro pripravljeno in pognojeno zemljo. Kljub temu se nam lahko postavlja vprašanje oziroma dvom. Ali se splača posejati seme, glede na to, da mogoče sploh ne bo vzknilo? Če bi sejalec le dvomil in ne bi nič sejal, zagotovo ne bi nikoli moglo nič zrasti. Vendar, če se le odloči za setev, je poleg nje potrebna tudi dobra priprava zemlje in nega rastline, ko začne rasti. Če seme samo posejemo, ne da bi rastlino negovali, zalivali in dognojevali, seme ne bo lepo raslo in se pravilno razvijalo.

Devetnadstropni stolp se začne pri prvem zidaku.

Projektant, ki se odloča za zidavo stolpa, točno preračuna,

koliko zidakov bo potrebno za stolp. Kako močni temelji bodo potrebni. Koliko materiala, železa, opornikov bo potrebno. Mogoče se tudi pri njemu poraja dvom: »Kaj pa, če se med zidavo stolp podre? Kaj, če ne bo dovolj trdno, da zdrži potres?« Zato je potrebno pred pričetkom gradnje izdelati natančen načrt, brez napak, ki bi bile lahko usodne za stolp.

Potovanje, dolgo tisoče kilometrov, se začne s prvim korakom, kilometrom, prvo miljo...

Ko se odločimo za dolgo potovanje, je potreben temeljit načrt. Poznam par, ki se je letos odpravil z jadrnico okoli sveta. Želje so tlele nekaj let, intenzivne priprave pa tudi več kot leto dni. Na poti ju ne bodo spremljali samo lep sončni vzhod in zahod, mirno morje in rahel vetrič, ampak tudi nevihte, valovi, dež, veter, burja... A vse to ju ni ustavilo, da bi se podala na dogo potovanje. Želja po adrenalinu, doživetju in preživetju je bila očitno neustavljiva.

Za vsako stvar, ki jo želimo ure-

sničiti, je najprej potrebna dobra volja, tej se priključi dobra ekipa in smeli pogum in potem je vse lažje.

Hoja za Jezusom je odločitev. Tako kot posaditi seme, začeti z gradnjo ali odriniti na dolgo pot... To ni odločitev, ki vpliva samo na en mesec ali eno leto, ampak na vse življenje. Tudi na tej poti je potrebna želja, odrekanje, pogum... Izbira je naša: »Hoditi za Jezusom in vajeti življenja izpustiti iz rok, ali vajeti življenja obdržati v svojih rokah in izgubiti Jezusa?«

Ivanka Dvojmoč
Literarni večer:
»V tvoji luči
vidimo luč«
(Psalm 36,10)

Citre imenujejo klavir malega človeka, angelsko glasbilo, saj te ob poslušanju prevzame s

svojo čutno harmonijo uglasenih zvokov onkraj meja razuma in navda z milino, ki se jo težko opiše z besedami. V to smo se lahko prepričali ob čudovitem igranju Petra Goloba, ki nas je popeljal v uvodni del literarnega večera ob predstavitvi zbirke poezije in proze vernikov Evangeljske cerkve Dobrega pastirja, ki je bil v sredo, 15. 12. 2021 v naši cerkvi.

S hvaležnostjo smo prisluhnili melodijam, ki sta jih njegovi roki izvajljali z vso ljubeznijo, ki

nam odstre še eno od mnogih spoznanj, da je Bog vsakomur od nas podelil darove oziroma talente, s katerimi ga lahko proslavimo in mu zvesto služimo. Večer sva povezovali Tabita Jovanović in Ivanka Dvojmoč. Devetnajst avtorjev je v zbirki pogumno izlilo svoje pesmi in molitvene psalme Bogu, mu izrazilo svojo hvaležnost, ljubezen, zaupanje, predanost, vso čast in slavo z željo, da bi se mnogim ob branju te zbirke razodela nova spoznanja o Bogu in da bi hkrati spoznali, koliko nam pomeni in kaj vse je storil

za nas. Ali kot sva to poudarili voditeljji:

Ivanka: »*Ko Bogu izlijemo svoja srca in kar nam leži na duši, mu vsaka naša molitev veliko pomeni. In še več: vsaka misel za Boga, vsaka nova pesem je kot najlepši dišeči vonj, ki se dviga do njegovih višav. Kako zelo dragocene so mu naše besede, s katerimi pridemo v hvaležnosti za vse prejeto pred njega*«.

Tabita: »*In ravno te pesmi so naš dar Bogu z željo, da spod-*

budijo vse nas, ki smo danes tukaj. Da se nas dotaknejo na svojstven način prav do srca. Prav tako pa naj okrepijo našo vero vanj ter nas spodbudijo, da še bolj iščemo Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in se pri tem nikdar ne utrudimo.»

Nato smo prisotni avtorji (pastor Daniel Brkič, Cvetka Žnidaršič, Rebeka Jovanović, Suad Muslimović, Marija Barborič, Đurda Franko, Cirila Golob, Danica Štrukelj, Lea Brkič, Marjana Bašelj, Ivica Rožič,

Ivanka Dvojmoč, Peter Golob, Tabita Jovanović) prebrali odlomek iz svojih del v zbirki in podelili, kako so le-ta nastala in kako močno spodbudo za naprej so jim mnoga od njih dala. Prisluhnilo smo tudi posnetkoma staroste naše Cerkve, Antonije Ivanež, ki bo kmalu dopolnila 99 let in sta jo na domu obiskali sestri Rebeka Jovanović in Lea Brkič. Z nami je podelila svojo pesem in dragocena spoznanja o Bogu.

Ključno ostaja to, da se s

pesmimi in zapisanimi deli medsebojno krepimo in skozi njih nam Bog daje nove moči. Poezija in proza sta nastajali v času težkih stisk, veselja, žalosti, nemoči, radosti, a v vrtljaku vseh teh čustev je v ospredju naš Bog in velika dela, ki jih je storil za nas, ko upamo vanj in smo mu poslušni.

Avtorji smo se na večeru predstavili skozi **pet tematik**: Jezus je moj prijatelj, Jezus je naše upanje, Jezus je naša rešitev, Jezus je naša moč in Jezus je

naša zaščita. Torej vsa zbrana dela govorijo o prijateljstvu z Jezusom Kristusom, ki je naše upanje in rešitev. Jezus je naša zaščita in moč, česar se včasih niti ne zavedamo, kako velik in usmiljen je. Preizkušnje in viharji, skozi katere gremo v življenju, nas krepijo, včasih bi tudi obupali in omagali, a nam Bog vedno odpre pot in nas rešuje vseh stisk in nadlog, samo zaupati mu moramo. Od njega dobivamo ves čas dragocena spoznanja, saj nas oblikuje in vodi po svojem načrtu.

Peter Golob nas je v nadaljevanju razveselil še z dvema glasbenima utrinkoma na citrah, kar je celotnemu večeru dalo svojstven pečat o pomenu našega odnosa z Bogom skozi slavljenje z glasbo.

Ostajamo povezani v upanju, da bi v prihodnje ustvarili še več takih del ter z njimi proslavili Boga, ki je vreden vse hvale in časti in da bi to zbirko podarili ljudem, ki nas obkrožajo, v dar. Predvsem tistim, ki so izgubili vsakršno upanje in so v tem svetu izgubljeni, osamljeni in iščejo nekoga, ki bi jim pri-

sluhnil in jih usmeril na pot rešitve.

Večer je bil nadvse blagoslovljen in zelo lep, zato smo hvaležni Cerkvi, ki je zbirko natisnila, Tabita Jovanović jo je lektorirala, jaz pa sem zbrala dela avtorjev in dodala sličice, ki simbolično ponazarjajo vsebino pesmi. Obe sva podelili pričevanje, kako naju je Bog povezal, osrčil in nama položil v srce še več pesmi, saj sva jih ob začetku imeli le malo. Ob tem nama je Bog podaril moč iti skozi težke trenutke v življenju.

.....

**Če Gospoda ne obožujem sedem dni v
tednu, ga ne morem oboževati
niti en dan v tednu, v nedeljo.
(Aiden Wilson Tozer)**

.....

**Če v jaslice bi ti srce se spremenilo,
tedaj na Zemlji spet bi
Božje dete se rodilo.
(Angelus Silesius)**

Tjaša Golobič Štucin Mir

Nedolgo nazaj sem si ogledala zanimiv film z naslovom Twister (vrtinec ali tornado), v katerem skuša skupina raziskovalcev ujeti središče tornada in z meritvami izboljšati varnost pred temi uničujočimi pojavi. Tornado se namreč oblikuje zelo hitro, je nepredvidljiv in v kratkem času popolnoma uniči vse, kar je na njegovi poti.

Tako sem želela izvedeti nekaj več o tem pojavu in sem prebrala, da sta do danes le dva zabeležena primera, ko je človek bil v samem središču tornada in preživel. Oba preživela sta bila kmetovalca. Prvi je bil Will Keller, ki je tornado preživel leta 1928, drugi pa je bil Roy Hall leta 1951. Oba sta po dogodkih srečanja s tornadom pripovedovala podobno, da je v središču tornada težko dihati, voha se vonj po nekakšnem plinu, vse pa je »mirno kot smrt«.

Čeprav se na trenutek zdi, da gre za neustrezno primerjavo, pa se skušajmo spomniti življenjskih situacij, ki so za nas bile tako težke in strašne, kot je

na primer srečanje s tornadom. Ko smo se znašli v vrtincu težav in preizkušenj, žalosti, osamljenosti, boleznih, strahu, brezvoljnosti, zapuščenosti, celo smrti. Morda smo v takšni situaciji danes. Morda tega nismo povedali še nikomur. V zadnjem času se zdi, da smo se kot družba vsi znašli v nekakšnem tornadu, ki uničuje naš notranji mir, naše odnose in našo družbo. In ob vsem tem je verjetno težko občutiti mir.

Vendar Jezus je prišel na svet, da bi prinesel mir, kajti sam Bog je mir. Če imamo osebni odnos z Bogom, potem občutimo mir, tudi ko smo v središču življenjskih neviht. Mir, zaradi katerega lahko še naprej verujemo v Boga in upamo v boljše življenje na zemlji in v večnosti. Mir, zaradi katerega lahko ohranjamo in izgrajujemo naše medsebojne odnose, kljub temu, da se morda v vsem ne strinjamo. Imamo mir in moč, da ljubimo in odpuščamo. Da

najdemo za bližnjega besedo, ki zdravi in ne ubija. Imamo mir, da se soočamo tudi s smrtjo in nepredvidljivo prihodnostjo.

Kajti če lahko rečemo: »Jezus, ti si moj Gospod in Odrešenik,« potem je on tudi naš mir sredi življenjskih situacij. Jezus pravi: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.«

KAJ NAJBOLJ POTREBUJEMO?

**Če bi najbolj potrebovali moč,
bi nam Bog poslal vojskovodja.
Če bi najbolj potrebovali oblast,
bi nam Bog poslal politika.
Če bi najbolj potrebovali vednost,
bi nam Bog poslal filozofa.
Če bi najbolj potrebovali denar,
bi nam Bog poslal bogataša.
Če bi najbolj potrebovali napredek,
bi nam Bog poslal znanstvenika.
Če bi najbolj potrebovali razvedrilo,
bi nam Bog poslal zabavljača.
Ker najbolj potrebujemo ljubezen,
odpuščanje in spravo,
nam je Bog poslal Odrešenika.**

Letnik 37, številka 10-11-12/2021

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM
Trdinova ulica 27
8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prosto dostopno na medmrežju. Slike uprizarjajo letne čase, ki opominjajo na minljivost in obnovljivost in jih figurativno razumemo kot Stvarnikovo Sveto pismo.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**

teološko-pastoralni inštitut